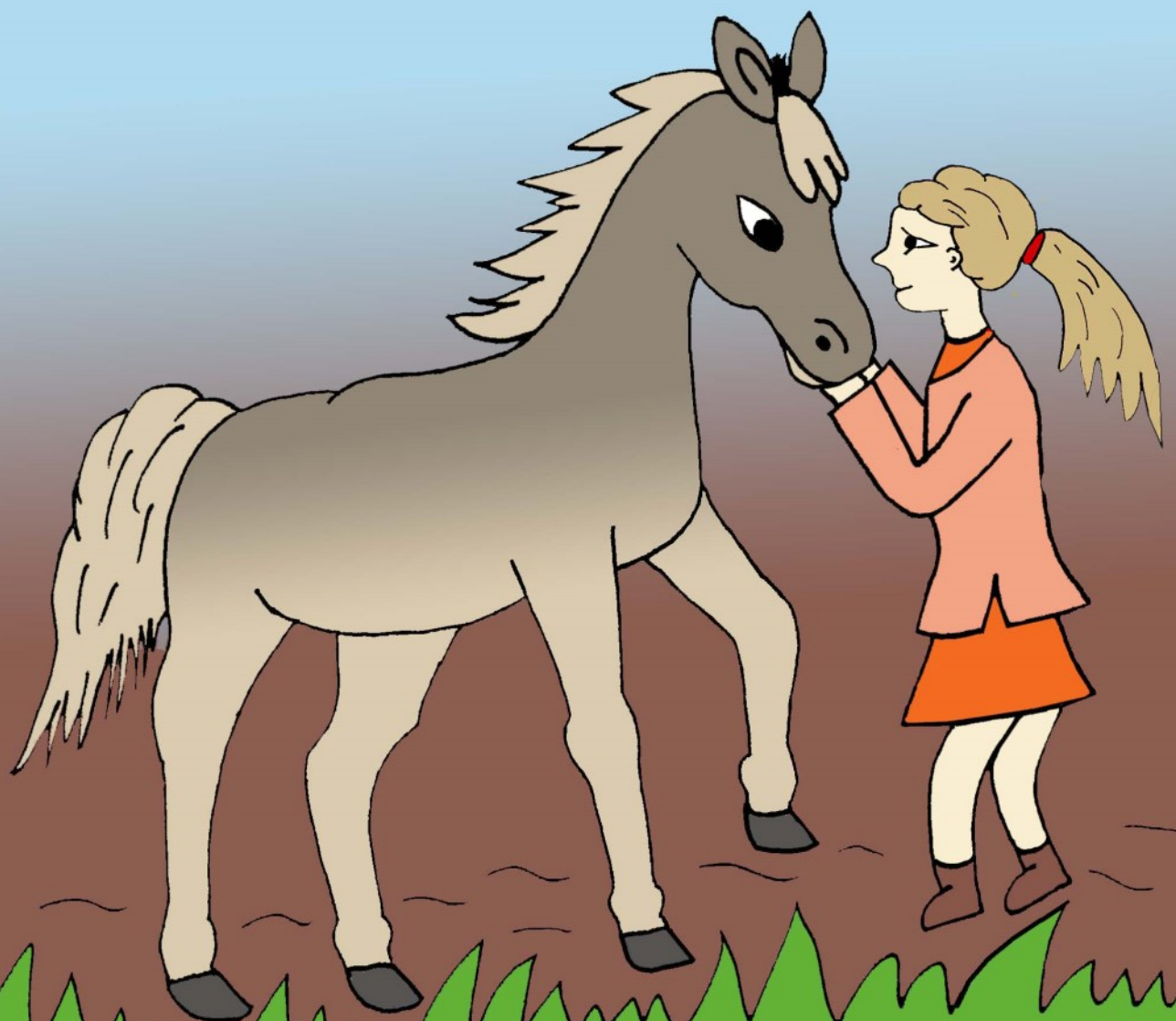


MŮJ KONÍK ŐTELO

Marie Němcov



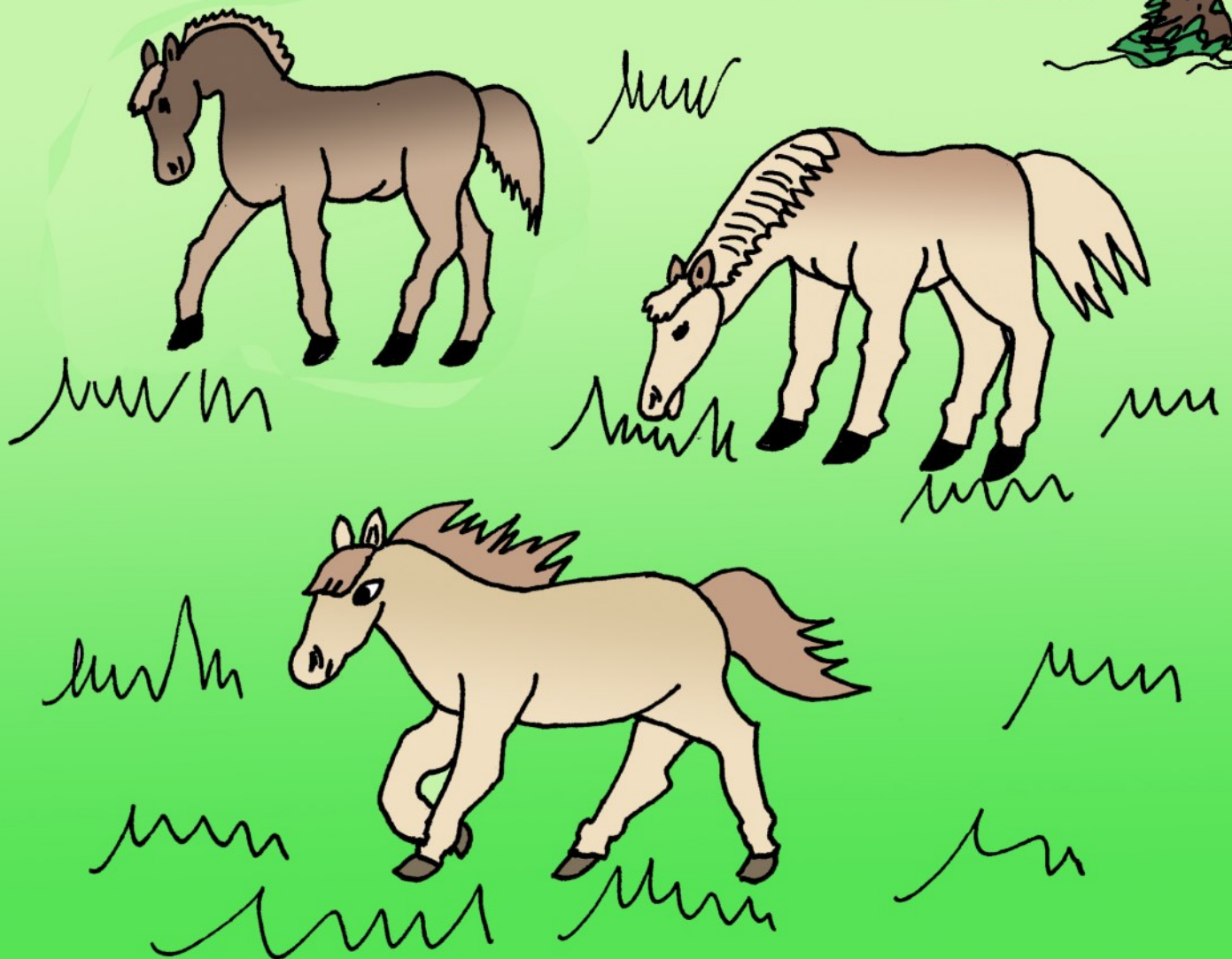
OBSAH

MŮJ KONÍK OTELO

	Str.
 Esterka si našla kamaráda	3
 Jde Otelo do školy?	11
 Už mám přilbu!	15
 Kdo najde moje hříbátko?	23
 Noční výlet	27
 Co se stalo koníkům na louce	33
 Co koníkům chutná	39
 Princezna Esterka	50
 Společný výlet s Otíkem	54
 Co Honza provedl	60
 Princezna jede do tábora	65



ESTERKA NAŠLA KAMARÁDA



Esterka se s rodiči přestěhovala z velkého města na vesnici. Rodiče byli nadšeni, kdežto Esterka byla nešťastná. Opouštěla svoje kamarádky a svůj domov. Ve městě bydleli v bytě, kdežto nyní se stěhovali do domku. Když bylo všechno uklizené a na svém místě, vyšla Esterka do zahrady. Když se rozhlédla, nevěřila svým očím. Kousek za jejich zahradou se páslo několik koníků. Za ohradou byly totiž stáje. A Esterka koně milovala.

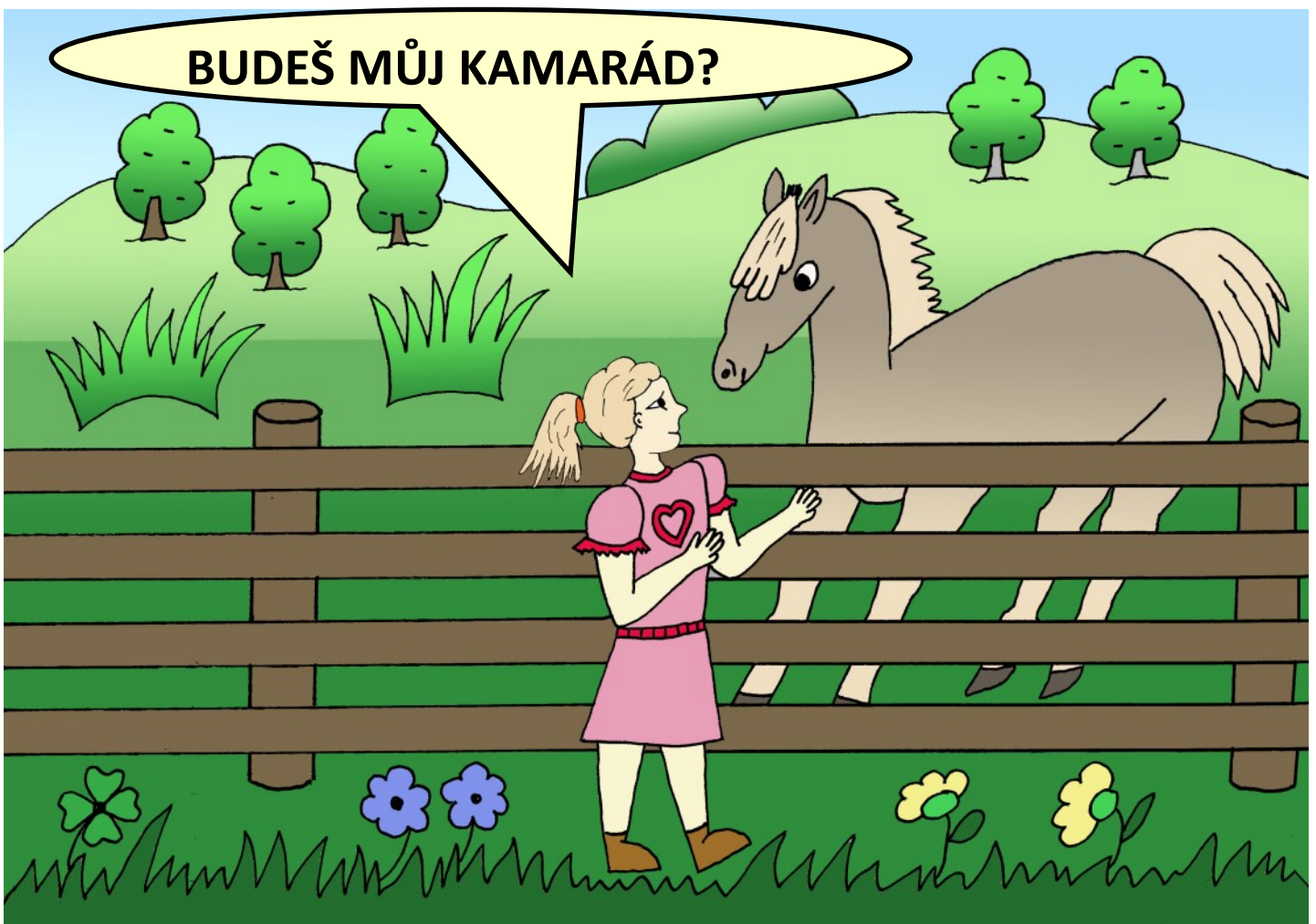
Byla nadšená. Rozběhla se domů a mamince sdělovala. „Mami, máme kousek za zahradou stáje a koníky. Já jsem tak šťastná!“ „No, vidíš! Nechtěla jsi se stěhovat a blízko domu budeš mít hned několik kamarádů,“ uklidňovala Esterku maminka.

„Máš pravdu. Koníci jsou nejhezčí zvířata! Jsou milí, přítulní, mají rádi lidi a jsou chytrí,“ vyjmenovala vlastnosti koní Esterka. Maminka ještě dodala. „A jsou čistotní. Žádný kůň se nenapije špinavé vody. Vždycky musí mít žlab čistý, to si pamatuj!“ „Mohla bych se jít podívat k ohradě?“ zeptala se nedočkavá Esterka. „To víš, že bys mohla. Ale nechod' dovnitř ohrady!“ varovala maminka Esterku.

Esterka se rozběhla a zastavila se u ohrady. Koník, takový menší, za ní přišel. Esterka natáhla svoji malou ručku a pohladila ho. Koník se na ni podíval a Esterka koukala do jeho očí. Jako by jí rozuměl. Znovu ho pohladila a pošeptala. „Budeš můj kamarád?“ Koník pokýval hlavou. „Snad mně rozuměl,“ pomyslela si Esterka.

Po chvíli se s koníkem rozloučila a běžela domů. „Maminko, mám tam jednoho koníka, je to můj kamarád!“ volala. „To jsem ráda!“ řekla spokojeně maminka a dodala. „Pojď obědvat, dnes máme řízek a bramborový salát, to máš ráda!“ Esterka zasedla s rodiči k obědu. Byla sobota, tak byli všichni doma. Po obědě si chvíli odpočinula a dala se do učení.

V pondělí, hned po škole, stála Esterka u ohrady. Jakoby na ni čekal její koník, přiběhl hned k ní. „Líbí se ti?“ zeptal se pán, který stál opodál. „Líbí. Jak se jmenuje?“ zeptala se zvědavá Esterka. „To je Otelo,“ řekl pan Pokorný. Byl to majitel stájí. „Až se s ním skamarádíš, můžeš za ním jít do ohrady. Je to hodný koník,“ řekl pan Pokorný a poplácal Otela po hřbetě.



„To bych mohla?“ zeptala se šťastná Esterka. „Ano, mohla. Ale musíš být na koníky hodná, pak jsou hodní oni na tebe,“ řekl pan Pokorný a odešel. Esterka osaměla s koníkem. Pohládila ho a podívala se mu do očí. Chvíli tak stáli, koník a Esterka. Pak dostala touhu se koníkovi svěřit. „Víš, ve škole by se mně líbilo. Ale je tam jeden kluk, jmenuje se Otík. Ten mně nedá pokoj. Pořád něco vymýšlí. Tahá mě za vlasy, žduchá do mě, když píš,“ svěřila svůj problém Otelovi, nešťastná Esterka. Koník pokyvoval hlavou a pak potichu řekl. „Nevšímej si ho. Čím víc si ho budeš všímat, tím víc ho to bude bavit a bude tě pokoušet,“ řekl lidským hlasem koník. Esterka zůstala úplně PAF. Ani pořádně nevnímala co Otelo říká. Stále se divila, že mluví lidskou řečí. Zdálo se jí to úplně nemožné. „Tohle nesmím nikomu říct. Mysleli by si, že jsem se zbláznila,“ pomyslela si užaslá Esterka.

Po chvíli přemýšlení řekla. „Otelo, já si nebudu Otíka všímat. Zítra za tebou přijdu a řeknu ti, jestli to pomohlo.“ „Otík hned nepřestane. Musíš vydržet delší dobu,“ ozval se Otelo. Esterka mlčky Otela objala a slzičky jí tekly po tváři. „Teď musím domů, budu se učit. Ale zítra za tebou přijdu,“ slibovala Esterka. Otelo vesele zařehotal a poskočil si.

Druhý den se Esterka bavila se spolužačkami o konících. Sice ji poslouchaly, ale stáje a koně patřili k vesnici, pro holky to nebylo nic zvláštního. Pro Esterku však ano. Musela jim vše dopodrobna vyprávět. Ale o tom, že Otelo mluví se vůbec nezmínila.

Po chvíli je začal poslouchat Otík. „Umím jezdit na koni!“ vychloubal se. Esterka se na něj nedůvěřivě podívala, ale nic neřekla. „Po škole můžeme jít ke koním. Ukáži ti, jak jezdím!“ znovu se chlubil Otík. „Tak jo!“ přikývla Esterka. Stejně tam měla namířeno za svým koníkem.

Otík přišel později. Stavil se doma pro přilbu. K ohradě přicházel, spolu s Otíkem, pan Pokorný. „Vidím, že jsi vybavený na jízdu! Chceš se svézt?“ zeptal se.

„Jasně!“ zvolal radostně Otík. Esterka popošla od branky v ohradě, aby mohl za ní přijít její koník. Otík by si tak vzal jiného koně. Ale pan Pokorný zavolal. „Oteló!“ a koník k němu přiběhl. Esterka osaměla. „Teď se Otík dozví, že koník mluví,“ pomyslela si hrůzou. Otík si k Otelovi stoupl, ale koník mlčel, vůbec nepromluvil.

